

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2019 r. — Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Komisja**(Sprawa T-399/19)**

(2019/C 288/70)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: E. Buczkowska i M. Trepka, radcy prawni)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 17 kwietnia 2019 r., dotyczącej postępowania na mocy art. 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie AT.40497 — Polish gas prices, kończącej postępowanie AT.40497 zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 773/2004 z dnia 7 czerwca 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu WE ⁽¹⁾ i odrzucającej wniosek złożony przez skarżącą w dniu 9 marca 2017 r. (zwany dalej „skargą PGNiG”).

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji w części odnoszącej się do zarzutów skargi PGNiG dotyczących:

- (i) ograniczenia dostaw gazu do odbiorców w kilku państwach członkowskich Unii Europejskiej, w tym do strony skarżącej, w sezonie zimowym 2014/2015 oraz
- (ii) uzależnienia zawarcia ze stroną skarżącą kontraktu na uzupełniające dostawy gazu od uzyskania niezwiązanych z umową zobowiązań dotyczących inter alia zwiększonej kontroli nad Gazociągami Jamalskim.

Z ostrożności procesowej, na wypadek gdyby Sąd uznał, że częściowe stwierdzenie nieważności decyzji nie jest możliwe, strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji w całości;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji w wyniku nadużycia władzy polegającego na:

- (i) wydaniu przez Komisję decyzji de facto rozstrzygającej o tym, że art. 102 TFUE nie ma zastosowania do praktyk antykonkurencyjnych PJSC Gazprom oraz Gazprom Export LLC z uwagi na istnienie przymusu państwowego wynikającego z prawa krajowego Federacji Rosyjskiej na błędnej podstawie prawnej, tj. na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia 773/2004 w związku z art. 102 TFUE zamiast na podstawie art. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] ⁽²⁾ w związku z art. 102 TFUE, tj. w szczególności z pominięciem stanowisk państw członkowskich Unii Europejskiej,
 - (ii) wszczęciu postępowania AT.40497 oraz prowadzeniu go w celu ograniczenia prawa strony skarżącej do bycia wysłuchaną w postępowaniu toczącym się na mocy art. 102 TFUE oraz art. 54 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym w sprawie AT.39816 — Dostawy gazu na rynki wyższego szczebla w Europie Środkowo-Wschodniej.
2. Zarzut drugi dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 102 TFUE poprzez błędną wykładnię i uznanie, że przedsiębiorstwo może skutecznie powołać się na przesłankę „przymusu państwowego” wynikającego z prawa krajowego państwa trzeciego niebędącego państwem członkowskim UE lub EOG, jako przesłankę zwalniającą to przedsiębiorstwo z odpowiedzialności za praktykę antykonkurencyjną.
3. Zarzut trzeci dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem prawa strony skarżącej do bycia informowaną i wysłuchaną zawartego w art. 7 ust. 1 oraz art. 8 ust. 1 rozporządzenia 773/2004, art. 296 TFUE oraz art. 47 Karty praw podstawowych poprzez nieprzekazanie stronie skarżącej informacji o tym, że Komisja jako podstawę do odrzucenia skargi PGNiG w zakresie dotyczącym kwestii związanych z Gazociągiem Jamalskim wzięła pod uwagę również prawo krajowe Federacji Rosyjskiej oraz poprzez nieprzekazanie stronie skarżącej wszystkich istotnych dokumentów związanych z tą kwestią, co stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.
4. Zarzut czwarty dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 7 ust. 1 rozporządzenia 773/2004 oraz art. 296 TFUE, polegającym na braku starannego zbadania wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych przedstawionych w skardze PGNiG i przedstawieniu uzasadnienia niepozwalającego na dokonanie skutecznej kontroli przez Sąd nad wykonaniem uprawnień dyskrecyjnych przez Komisję, co stanowi naruszenie istotnego wymogu proceduralnego.
5. Zarzut piąty dotyczący przyjęcia przez Komisję decyzji z oczywistym naruszeniem art. 7 ust. 2 rozporządzenia 773/2004 w związku z art. 102 TFUE poprzez popełnienie oczywistych błędów w ocenie, polegających na:
 - (i) uznaniu, że decyzja Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 19 maja 2015 r. (nr DRG-4720–2(28)/2014/2015/6154/KF) stanowi dowód pozwalający na uznanie za niepotwierdzony zarzut w zakresie zawarcia umowy operatorskiej dla Gazociągu Jamalskiego,
 - (ii) nieprawidłowej ocenie charakteru ograniczeń w dostawach gazu przez Gazprom w sezonie zimowym 2014/2015.

⁽¹⁾ Dz.U. L 123 z 27.4.2004, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2019 r., Brillux/EUIPO — Synthesa Chemie (Freude an Farbe)

(Sprawa T-401/19)

(2019/C 288/71)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Brillux GmbH & Co. KG (Münster, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat R. Schiffer)